

nadále rozzrůstala velmi pomalu, ani starostovi, kterého brzy přejel poštovní dostavník, protože byl ve svém úřadě vystředán vhodnějším, méně placatým kandidátem. A když se lépe rozhlédneme, najdeme tu už i našeho hlavního hrdinu. Ten se jmenuje Nell, a jak už se tak v příbězích stává, je to syn kováře. Já vím, je to klišé. Podívejte, jestli vám to udělá dobře, může to být mladší syn – tedy ten, který kovářnu *nezdědí*. Tak.

Nell také není nijak urostlý, na rozdíl od svého staršího, klišovitějšího bratra. Vytáhlý, to ano, ale jinak takové úzké nic, samá ruka, samá noha, a pohybuje se jako marioneta vedená nepříliš zkušeným loutkářem. Jednoduše nevypadá vůbec jako vhodný materiál na hlavního hrdinu.

Aby si Nell nepřipadal odstrčeně, ale zároveň se staršímu bratru Dellovi nepletl do učení, zařídil mu kovář vzdělání u jednoho ze svých dlouholetých přátel, staříka jménem Tomáš. I když ten se dál v příběhu vyskytovat téměř nebude, jeho jméno stojí za zapamatování, neboť se Nellovi postupně stal druhým otcem a vzdělání mu předal víc než dost. Tomáš totiž zamlada studoval na jedné z nejlepších univerzit v Paradoxu, hlavním městě celé země. Nestudoval sice příliš pilně, což zákonitě způsobilo, že studium skončilo odchodem bez fanfár a oslav – než k tomu ale došlo, stihl tam strávit několik plodných let. Poté se Tomáš protloukal životem, jak se jen dalo. Nikdo přesně neví, co všechno dělal. On sám s velkou oblibou mluvil o jednotlivých epizodách a vtipných příhodách, které se mu staly, celý svůj příběh ale žádnému z vesničanů nikdy nevyprávěl. Měl historky z Paradoxu, Bácu, dokonce i z dalekého Ylchch, jakož i spousty dalších míst. Na

stará kolena se rozhodl, že si zaslouží trochu odpočinku na vesnici. A vzhledem k tomu, že měl příběhů opravdu hodně a uměl je skvěle vyprávět, přijali vesničané Tomáše mezi sebe.

Jasně, já vím, sliboval jsem, že se o něm bavít moc nebudeme, jenže tohle je důležité. Elegantně to totiž vysvětluje, proč se pod jeho trpělivým vedením Nell postupem času začal lišit nejen od svých vrstevníků, ale rovněž od vesničanů jako takových, kteří jeho vzdělání přisuzovali nanejvýš roli zajímavého rozptýlení u desátého večerního piva. A protože Tomáš odmítal učit kohokoliv jiného (přece jen, přijel si na stará kolena odpočinout a místo dobrého učitele je to poslední, kde byste chtěli jakýkoliv odpočinek hledat), našli se i tací, kteří Nellovi záviděli. Ačkoliv Nell sám moc nevěděl proč.

Díky teoretické povaze, která je vzdělání tak vlastní, teď každopádně Nell spoustu věcí věděl. Věděl o vesele kvetoucím černém trhu v Abrixu, oslavách života v Bácu, uměl vysvětlit, proč je nebe modré i proč věci padají na zem. Proč mu ale na zem tvrdošijně padalo i kovářské kladivo, když se mu starší bratr ve volném čase pokusil předat nějaké ze svých dovedností, to objasnit nedokázal. Dell své snahy vzdal ve chvíli, kdy si Nell naprosto nevysvětlitelně úderem kladiva zlomil palec na ruce, kterou kladivo držel, a doporučil bratrovi zkusit jinou kariéru.

Bohužel, jak čas běžel, ukázalo se, že problém nebyl v Dellovi jakožto učiteli, ale spíše v žákovi. Situace se odehrávala vždy stejně: Nell byl díky svému vzdělání nadšeně přijat do učení, načež následovaly nepříliš úspěšné pokusy nějakou práci ho opravdu naučit, což bývalo pravidelně zakončeno katastrofou. Když se mu jednoho krásného dne podařilo